

Bladstil

‘Kantje boord’ is de naam van het pontje dat vaart tussen Nederhorst den Berg en Nigtevecht. Hoewel de reis naar de overkant maar even duurt, is het lang genoeg om door het geluid van het kabbelende water en de vergezichten op polders en kerktorens even af te dwalen in gedachten. Wat is tijd?

Door de coronapandemie kwam de samenleving grotendeels stil te liggen. Treinen en bussen bleven leeg. De dagelijkse files waren als sneeuw voor de zon verdwenen. Er was angst, er werd pijn geleden en overall was er groot verdriet. We zagen hartverscheurende beelden. Het dagelijkse besmettingscijfer kreeg ons in de greep.

Ondertussen moest Nederland draaiende worden gehouden. Thuiswerken werd overall ingevoerd. Scholieren en studenten volgden geen lessen meer in de banken, maar online, thuis op de bank. Een hand werd een boks, een mondkapje was zelfs verplicht in het openbare leven.

Hoe kan het op precies dezelfde plek elke dag toch zo anders zijn?, vroeg ik mij af op een zomerdag in 2021, wachtend op het pontje over de Vecht. Sinds jaar en dag is er hier een veerverbinding tussen Nederhorst den Berg en Nigtevecht. De tijd lijkt hier soms stil te staan. Vroege vogels zingen hier hun lied in het licht van het ochtendgloren. Het nachtelijke geluid van krekels aan de oevers van de rivier zoemt door de lucht. Opeens is er een bliksemflits die over de uitgestrekte polders schijnt. Er zijn vroege ochtenden waarin de witte nevel vlak boven het water hangt en het pontje verdwijnt in de mist.

Al eeuwenlang steken passanten hier de rivier over. Toch is geen uur hetzelfde.

Die gedachten vormden het startsein voor het project Bladstil. Vanaf 27 september 2021 tot 19 augustus 2022 legde ik elke werkdag met een ‘simpel’ mobieltje het ochtendpanorama vast. In de loop van het jaar volgden vele foto’s gemaakt van het pontje van Nigtevecht dat op weg ging naar Nederhorst den Berg. Rond 07.00 uur in de vroege morgen drukte ik op het knopje en legde het beeld vast. Bijna altijd vanaf dezelfde plek. Het levert een bonte verzameling op van afbeeldingen, die iedereen gemaakt zou kunnen hebben.

In het najaar van 2021 gaat de samenleving door de coronapandemie opnieuw grotendeels op slot. Donkere wolken drijven over de Vecht. In de winter van 2022 kleurt de lucht inktzwart door het uitbreken van de oorlog in de Oekraïne. Ondertussen gaat het gewone leven verder. Op de opstapplek van de pont blijft alles bij het oude. Of toch niet?

Dagjesmensen steken met de pont over om te genieten van het vroege voorjaarsweer. En in de brandende zomerzon brengt het korte tochtje over de Vecht aangename verkoeling.

Als de dagen korter worden en het eerste blad verkleurt, is het rustig bij de pont.

Slechts enkele forensen en wat scholieren worden voor dag en dauw overgezet.

Vanaf de ene of vanaf de andere kant. De natuur trekt zich langzaam terug in winterslaap.

Er is tijd om de balans op te maken. Nog even, dan start weer een nieuw jaar.

Nederhorst den Berg, 01-12 2023

Mark Hilberts